

דברי המשנה
דברי הברייטא
 הלווהו על המשכון ש"ש. רבי יהודה אומר הלווה מעות ש"ח, הלווה פירות ש"ש.
 המלווה את חבירו על המשכון ואבד המשכון ישבע ויטול מעותיו (=שומר חינם) דברי רבי אליעזר.
 רבי עקיבא אומר יכול לומר לו כלום הלויתני אלא על המשכון, אבד המשכון אבדו מעותיך (=שומר שכר)

משנתנו אינו כר"א, דאילו כר"א הוי שומר חינם, ובמשנתנו מבואר שוא ש"ש.

קשיא

משנה = מיירי שנתן לו משכון לאחר ההלוואה, היינו שתבע בבי"ד את חובו, ולכן לקח משכון, ובכה"ג לקיחת המשכון הוא לאורך שיעבוד וביטחון שיקבל מעותיו ממנו, ולכך יש לו הנאה מעצם החפץ, ועשה עליו ש"ש.
ברייטא = מיירי שנתן לו משכון בשעת הלוואה, ובכה"ג אין לקיחת המשכון לאורך שיעבוד, אלא לאורך זיכרון עצם החוב.

תירוץ

ר"א לחלק בין אורת המשכון בברייטא למשנה, מכיוון שבשניהם כתוב "הלווהו על המשכון" משמע שבשניהם מיירי באותו סוג משכון.

קשיא

הקדמה לתירוץ ב'

משנתנו אפשר לפרשו בב' אופנים:

אופן א'	אופן ב'
יש שני דיעות	כל המשנה כרבי יהודה
דעת ת"ק = בין בפירות בין ולכן: בפירות ש"ש, ובמעות הוי ש"ש.	דעת ר"י = בפירות ש"ש, ובמעות הוי ש"ח.

משנתנו כשהלווה פירות, ולכן הוא שומר שכר, ובברייטא מיירי כשהלווה מעות ולכך הוי ש"ח.

תירוץ ב'

הגמ' הבינה כאופן א', ולכן ת"ק אינ מחלק בין מעות לפירות, וא"כ משנתנו מיירי בשניהם.

קשיא

משנתנו כאופן ב' ממילא מה שמבואר במשנה דהוי שומר שכר הוא רק בהלווהו פירות.

תירוץ

א"כ משנתנו ס"ל שהלווה מעות הוי ש"ח, וזה לא כשיטת ר"ע, וידוע שסתם משנה כר"ע, ולכן עדיף לנו לבאר את המשנה כאופן א', ואז יואל שמשנתנו כר"ע, מןבאר כאופן ב', ואז משניתנו כר"א אבל לא כ"ע

קשיא

משנתנו לא כר"א.

מסקנא